

Giriş: 1944

Cumartesi günleri, teftiş bitip de bölük odalarında izin belgeleri dağıtıldığı zaman, Virginia'daki Camp Picket üssünün bütün mıntika yollarında bir kaçış izdihamı olurdu. Lynchburg'e, Richmond'a ya da Washington D.C.'ye gidebilirdiniz, hatta dokuz saatlik yolculuğa razıysanız –beş saat otobüsle, dört saat de trenle– New York'a bile gidebilirdiniz.

Er Robert J. Prentice bu uzun yolculuğa 1944 yılının sonbaharında, rüzgârlı bir akşamüzeri tek başına çıktı. Tüfek eğitimi görüyordu, on sekizindeydi ve bu izin çok önemli geliyordu, zira denizaşırı göreve gitmeden önceki son izni olabiliirdi.

Penn Garı'ndaki yankılı kalabalığın arasında kendini şaşkın, sıkışmış ve sersemlemiş hissederek, kucaklaşan çiftlerin (üniformaları onun üniformasından daha otoriter görünen erkeklerle şevkleri onu toyluğundan utandıran kızların) arasından omzuyla kendine yol açtı. Birden kalabalıkta karşısına ince, narin, uzun kumral saçlı bir kız çıktı, Prentice ona yaklaşırken kızın yukarıya dönen yüzünde o güne dek gördüğü en güzel sevinç ifadesi belirdi. Kız kımıldamadı ama gözlerine yaşlar doldu ve dudakları yüreğini durduracak bir şekilde aralandı –Tanrım, bir kerecik olsun bir kızın insana öyle bakması!– ve o anda bir deniz onbaşısı onu iterek geçip kızını kollarına alınca, terk edilmiş bir sevgili gibi kalakaldı.

Prentice onlara bakmak istemiyordu ama gözlerini de bu karşılaşma anından, uzun uzun öpüşmelerinden, kızın, elleri sırtını kavrariken denizcinin omzuna sokulup ağlamasından, denizcinin kızın ayaklarını yerden kesip onu sevinçle döndürmesinden, iki sevgilinin gülüşüp konuşmalarından ve ardından yürüyüp gitmelerinden, sokulup sarılma ihtiyacı yüzünden aslında yürüyememelerinden alamadı.

Metro istikametine dönerken kıskançlıktan kolu kanadı kırılmıştı. Buruşuk kepini tek kaşımın üstüne indirdi, yüzündeki gerginlikle aceleci adımlarının, görenlere denizcininki kadar romantik

bir karşılamaya doğru gittiği izlenimini vermesini umarak hayal kırıklığını telafi etmeye çalıştı.

Ama metro onu yutup hiç anlamayacağı şehrin pis, girift bağırsaklarına gönderdi. Doğru trene binene kadar bir turist gibi bocaladı, vagona etrafında duran, sallanan solgun gece yüzlerine meraklı bir hoşnutsuzlukla baktı; Columbus Meydanı'nın rüzgârlı karanlığına çıkınca yönünü bulmak için boynunu uzatarak birkaç adım sağa sola yürümek zorunda kaldı.

Hayatının oğunu New York'ta ya da New York'un yakınında geçirmişti ama hiçbir kesimine ya da caddesine benim mahallem diyememişti, bir evde bir yıldan fazla oturmuşluğu yoktu. Askerlik kayıtlarında görünen ev adresi West Fifties'te Sekizinci Bulvar'ın ötesindeki karanlık bir sokaktaki asansörsüz bir binaydı ve şimdi oraya giderken, yerlere atılmış gazetelerin, titrek ışıklı bar tabelalarının arasında yuvaya döndüğünü hissetmeye çalışıyordu. stnde "Prentice" yazan zile bastı, onu içeri alacak kapı otomatının sevinçli vızılıtısını duydu, sebze, p, parfüm kokuları arasında yukarı çıktı ve annesinin sıkıca saran kolları arasında sendeledi.

"Ah Bobby" dedi kadın. Kıvır kıvır kır saçlı başının tepesi oğlu-nun göğüs ceplerinin kapaklarına ancak geliyordu ve serçe kadar narindi ama sevgisinin kuvveti öyle büyüktü ki Prentice dayanmak için adeta bir boksör gibi durup ayaklarını sıkıca yere bastı. "ok iyi görünüyorsun" dedi annesi. "Dur sana bir bakayım." Prentice bir kol boyu mesafede tutulup incelenmeye tedirginlikle razı oldu. "Askerim benim" dedi annesi. "Benim koca, şahane askerim."

Ardından sorular geldi: Bir şeyler yemiş miydi? Çok yorgun muydu? Evde olduğuna seviniyor muydu?

"Ah, bugün sırf geleceğini bilmek bile beni öyle mutlu etti ki. İhtiyar Herman sabah bana dedi ki... Hani şu bahsettiğim çirkin küçük ustabaşı yok mu? Benim rezil işyerimdeki. Sabah şarkı söylüyordum, daha doğrusu alçak perdeden kendi kendime mırıldanıyordum. 'Bakıyorum keyfin yerinde, şarkılar söylüyor-sun?' dedi. Ben de o feci fabrika gürültüsünün içinde, iğrenç eski fanilasını giymiş, o pis kokan rezil adamın gözünün içine baktım ve 'Keyfim çok yerinde' dedim. Bu akşam oğlum izne çıkıp eve geliyor.'" Annesi arpık topukluları ve yan açıklığı engelli iğneyle tutturulmuş siyah suni ipek elbisesiyle, nazik ve hantal adımlarla odanın öbür tarafına gitti, bir yandan da ustabaşıyla

konuşmasına gülüyordu. “Oğlum” dedi bir daha, “bu akşam izne çıkıp eve geliyor.”

“Eh, aslında pek izin sayılmaz, biliyorsun, sadece yol izni.”

“Yol izni, biliyorum. Ah, seni görmek öyle iyi geldi ki. Bak ne diyeceğim. Sana kahve yapayım, otur, dinlen. Sonra hazırlanayım, yemeğe çıkalım. Nasıl olur?”

Annesi koşturarak, konuşmayı kesmeden odasına girip çıkarırken Prentice onun getirdiği bayatlamış, acımsı kahveyi yudumlayarak halının üstünde gezindi. Gıcır gıcır ovulmuş, tertipli düzenli kışladan sonra evin bakımsız rahatlığını, her yere dökülmüş sigara küllerini, sönük lambaların altındaki bel vermiş külüstür eşyaları yadırgadı. Evin mahremlliğini de; bir duvardaki, pirinç düğmeli asker yeşiline bürünmüş gövdesinin yukarısında çıplak görünen yüzünü görünce şaşırıldığı dar boy aynasını da. Abartılı bir tavırla hazır ola geçti, sonra yan gözle bakıp annesinin odasında olduğundan emin olunca, içinden komut vererek dönüş talimlerini tekrarladı: Sağa dön; sola dön; geriye dön; selam dur; rahat. Rahat duruştayken üniformasına annesinin bulaştırdığı ruj lekesini fark etti.

“İşte” dedi annesi. “Artık hazırım. İyi olmuş muyum? Yakışıklı bir askerle dışarı çıkacak kadar güzel olmuş muyum?”

“Güzel” dedi. “Güzel olmuşsun.” Korsajının üstüne dökülmüş yüz pudrasına rağmen annesi daha iyi görünüyordu. Elbisesinin yan tarafını daha düzgünce tutturmayı başarmış, saçlarını da özenle yapmıştı.

Evden çıkınca annesinin merdivenlerden eğilip gözlerini kısarak indiğini –gözleri kötüye gidiyordu– ve sokakta koluna sıkıca tutunarak yürürken çok yaşlı ve ağırlaşmış göründüğünü fark etti. İlk kavşakta annesi kamburunu çıkardı, koluna daha sıkı tutunup güven içinde karşı kaldırıma varana dek telaşla koştu. Otomobillere hiç akıl erdirememişti ve tehlikelerini hep abartmaya meyilliydi: Bekleyen, hırıldayan arabalardan birinin ya da hepsinin birden, trafik ışıklarına rağmen, kalplerindeki canilikle öne fırlayacağını düşünüyordu sanki.

Columbus Meydanı’ndaki Childs’a gittiler. “Ne tuhaf” dedi annesi. “Eskiden Childs restoranlarının berbat yerler olduğunu düşünürdüm ama aslında bu civardaki en nezih mekân, diğer hepsi korkunç pahalı yerler; bence gayet hoş, değil mi?”

Annesi bunun hakiki bir kutlama olduğunda ısrar ettiği için başlangıçta birer Manhattan içtiler; ardından, tavuk kroketle yetinirlerse paralarının yeteceğinden emin olmak için menüyü inceledikten sonra birer Manhattan daha ısmarladılar. Prentice'in canı aslında ikinciye pek istememişti –içkinin yoğun tatlımsı tadı midesini bulandıracak gibiydi– ama gene de yudumlamaya devam etti ve sandalyesinde rahatça oturmaya çalıştı.

Annesinin sesi artık yoğun ve yorulmak bilmez bir monoloğa dönüşmüştü: "... Ah, bil bakalım geçen gün otobüste kimle karşılaştım! Harriet Baker'la! Charles Sokağı'nda oturduğumuz yılı hatırlıyor musun? Baker'ların oğullarıyla oynadığını? Şimdi ikisi de bahriyeli oldular, Bill Pasifik'te, inanabiliyor musun? Hani o kış hiç paramız kalmamıştı da Harriet'la para için korkunç münakaşalar etmiştik. Her neyse, hepsi unutuldu gitti. Birlikte akşam yemeği yedik, çok güzel sohbet ettik; hep seni sordu. Ay, Engstrom'lar hakkında bana ne dediğini hayatta bilemezsin. Hatırladın mı? Paul ile Mary Engstrom, o yıl çok yakın arkadaş olmuştum hani? Bizi Scarsdale'de görmeye de gelmişlerdi, hatırladın mı? Bir de Riverside'da. O yıl Noel'de hep beraberdik, çok güzel vakit geçirmiştik hani..."

Hiç durmadan böyle devam ederken Prentice tavuk kroketlerini çatalının kenarıyla eziyor, annesinin ister ya da ihtiyaç duyar görüldüğü karşılıkları veriyordu. Bir süre sonra dinlemeyi bıraktı. Kulakları yalnızca annesinin sesinin iniş çıkışlarını, girift, tanıdık, sonsuz ritmini duyar oldu ama uzun tecrübeleri sayesinde doğru yerde ve doğru zamanda "Ah evet" ya da "Tabii" demeyi başardı.

Konuştuğu konular fark etmiyordu; Prentice annesinin aslında ne söylediğini biliyordu. Çaresiz ve nazik, ufak tefek, yorgun ve memnun etmek için çırpınan annesi, oğlundan hayatının bir fiyasko olmadığını kabul etmesini istiyordu. İyi zamanları hatırlıyor muydu? Tamdıkları onca hoş insanı, yaşadıkları onca ilginç, değişik yeri hatırlıyor muydu? Hangi hataları yapmış, hayat ona ne kadar zalimce davranmış olursa olsun, ne kadar mücadele ettiğini biliyor muydu oğlu? Onu ne kadar çok sevdiğini biliyor muydu? Ve her şeye rağmen annesinin ne fevkalade, ne yetenekli, ne yürekli bir kadın olduğunun farkına varmış mıydı?

Ah, tabii, tabii farkındaydı, baş sallamalarının, tebessümlerinin ve ağzında gevelediği cevapların verdiği mesaj da buydu. Kendini

bildi bileli annesine verdiği mesaj buydu ve çoğu zaman hepten inanırdı bunlara.

Çünkü annesi gerçekten de fevkaladeydi, yetenekliydi ve yürekliydi. Yoksa hayat hikâyesi başka nasıl açıklanabilirdi? Yüzyıl dönümünde Indiana'nın uyuklayan küçük kasabaları dar kafalı bir cehalete takılıp kalmışken ve o ortamda, Amos Grumbauer adında basit bir manifaturacı altı alelade kız evlat yetiştirmişken, yedincisinin her nasılsa sanata, zarafete ve uzak ve büyük New York dünyasına merak salması fevkalade değil miydi? Liseyi bitirmeden Cincinnati Sanat Akademisi'ne yazılan ilk kız öğrenci olmuştu; aradan çok uzun yıllar geçmeden tek başına hayallerinin şehrine gitmeyi, ailesinden yalnızca arada sırada yardım alarak moda ressamı olarak iş bulmayı başarmıştı. Bu yetenekli olduğunun ispatı değil miydi, cesur olduğunun ispatı değil miydi?

İlk büyük hatası, sonraları hep içime ne girdi de böyle ettim derdi, Indiana'lı babası kadar sıradan bir adamla evlenmekti. Ah, George Prentice göze hemen çarpmasa da yakışıklı bir erkek olabilirdi; hatta şarkı söylerkenki hoş, amatör sesiyle, güzel giyimiyle ve şehirdeki el altından içki verilen mekânlarda iyi karşılanmasını sağlayan satıcı gider hesabıyla biraz havalı bir adam da sayılabilirdi. Yaşı otuz dördü bulmuş bir kızın fazla sayıda ciddi teklif almadığı da inkâr edilemezdi, hem George Prentice çok istikrarlıydı, çok sadıktı, onu korumaya ve ona bakmaya çok hevesliydi. Peki ama adamın donukluğuna nasıl bu kadar kör kalabilmişti? Yeteneğini küçük tatlı bir hobiden ibaret gördüğünü, Edgar A. Guest'in şiirlerine gözlerinin dolduğunu, hayattaki en büyük emelinin Birleşmiş Takım ve Kalıp İşçileri denen, ne olduğu belirsiz, devasa bir kuruluşun bölge satış müdür yardımcılığına terfi etmek olduğunu nasıl da anlayamamıştı?

Üstüne üstlük, bütün bunlar yetmezmiş gibi, evli bir erkek olarak üç dört gün başını alıp gittikten sonra üstüne sinmiş cin kokusu, gömleğinin her yerine bulaşmış ruj lekeleriyle dönmeyi âdet edineceğini nereden bilebilirdi?

Tek çocuklarının doğumundan üç yıl sonra adamı boşadı; otuz sekiz yaşındaydı ve sivrilen bir sanatçı –heykeltıraş– olma yolundaydı. Okumak için oğlunu da alıp bir yıllığına Paris'e gitti, fakat tam da 1929 yılıydı ve daha altı ay geçmeden ekonomik zorunluluklar onu geri dönmeye zorladı. Bundan sonra sanat kariyeri Büyük Buhran'ın

zemininde oynanan ümitsiz ve durmadan kösteklenen bir didinme, hep dediği üzere, küçük oğlunun “harika yoldaşlığı” sayesinde çekilir olan çalgın bir destan haline geldi. George Prentice’in kıyıp verebildiği azıcık nafaka ve çocuk yardımıyla önce Connecticut kırsalında, sonra Greenwich Village’da, sonra Westchester banliyölerinde oturdular, buralarda hep ev sahipleriyle, bakkalla, kömür satıcısıyla didiştiler, çevrelerindeki insanı bunaltacak kadar düzgün aileler arasında hiç rahat bulamadılar.

“Biz farklıız Bobby” diye açıklardı annesi ama açıklamaya hiç gerek olmazdı. Oturdıkları yer fark etmez, o hep semtin tek yeni çocuğuydu, tek yoksul çocuğuydu adeta, evi küf, kedi pisliği, plastilin kokan, garajında otomobil yerine heykeller olan tek çocuk; babası olmayan tek çocuktü.

Ama annesini aşkla sever, onun iyiliğine ve yürekliliğine adeta dindarca inanırdı. Eğer ev sahibi, kömürcü, bakkal ve George Prentice annesine karşılarsa, onun da düşmanıydılar; dünyanın bön ve zorba materyalizmine karşı annesine müttefiklik ve koruyuculuk yapacaktı. Hayatını annesi için seve seve her türlü feda ederdi ama mesele şuydu: O kadar dramatik olmayan başka yardımlar gerekiyor, bunlarsa hiç gelmiyordu. Bazen heykelleri toplu sergilere çıkıyor, nadiren, küçük miktarlara satılıyordu ama bu istisnai zaferler zorlukların artan baskısı altında kaybolup gidiyordu.

George Prentice yasal hakkı olan, nadir ve korkulan ziyaretlerinde, sesinin sakin ve makul çıkmasına çabalayarak, “Bak Alice” derdi. “Bak, çocuk için fedakârlıklar yapmanın çok önemli olduğunu biliyorum, bu konuda seninle hemfikirim ama bu hiç gerçekçi değil. Böyle bir yerde oturmaya, böyle borç biriktirmeye hiç hakkın yok. İnsan ayağını yorganına göre uzatmak zorundadır.”

“Peki. Heykelden vazgeçeyim o zaman. Bronx’a taşınayım, büyük bir mağazada sefil bir işe gireyim. Bu mu istediğin?”

“Hayır, elbette istediğim bu değil. Ben sadece birazcık işbirliği, birazcık izan bekliyorum senden. Allah kahretsin Alice, birazcık sorumluluk duygusu bekliyorum.”

“Sorumlulukmuş! Bana sorumluluktan söz etme...”

“Alice, sesini alçaltır mısın lütfen? Çocuğu uyandıracaksın.”

Robert on üçüne geldiğinde, ödenmez borçlar için açılan ürkütücü bir davayla banliyö hayatı birden son buldu; üç yıl sonra, şehirde giderek daha düşük kiraya tutulan bir dizi apartman dairesinin

ardından, Alice sabık kocasından son kez talepte bulundu. Bir daha ona asla yük olmayacaktı, söz veriyordu, yeter ki Bobby'yi –kendi tabiriyle– İyi Bir New England Üniversiteye Hazırlık Okulu'nda okutmaya razı olsun.

“*Yatılı okul* mu? Alice, öyle yerlerin ücreti ne kadar, senin haberin var mı? Bak, makul olmaya çalışalım. Onu hazırlık okulunda okutabileceğimi nasıl düşünürsün?”

“Ah, okul meselesinin üç yıl içinde gündeme geleceğini çok iyi biliyorsun. Üç yılda her şey olabilir. Tek kişilik bir sergi açıp üç yılda bir *servet* kazanabilirim. Tek kişilik bir sergi açıp *altı ay içinde* bir servet kazanabilirim. Biliyorum, bana hiç inancın yok ama başka bir sürü insanın var.”

“İyi ama Alice, dinle beni. Kendine hâkim olmaya çalış.”

“Hah! Kendime hâkim olacaktım! Kendime *hâkim*...”

Annesinin seçtiği okul pek öyle ahım şahım sayılmazdı ama ücretin yarısı karşılığında onu kabul etmeyi teklif eden tek okuldu ve oğlunun okula kabul edilme zaferi Alice'in göğsünü kabartıyordu.

Okuldaki ilk yılı –Pearl Harbor yılı– neredeyse katıksız bir ıstıraptı. Annesini özlüyor, özlediği için utanıyordu; spordaki beceriksizliğiyle, birbiriyle uyumsuz ucuz giysileriyle ve cebinde bir kuruş harçlığının olmamasıyla oraya hiç ait olmadığını, ancak küçük bir kampüs soytarısı olmakla sağ kalabileceğini hissediyordu. İkinci yıl biraz daha iyiydi; kampüsün antikasını belli bir saygınlık edindi, hatta kampüs entelektüeli olarak itibar kazanmaya bile başladı ama ikinci sınıfın ortasında George Prentice ofisinde birdenbire öldü.

Sersemletici bir olaydı. Cenaze için trenle eve dönerken annesinin telefonda kendini kaybetmiş gibi ağladığını duyduğunda yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atamıyordu. Hakiki bir dulunki kadar kederli geliyordu annesinin sesi; içinden ona “Aman anne, öldü diye ağlamamız mı gerekiyor yani?” demek geldi.

Cenaze evinde annesinin davranışlarından ürktü. Alice inleyerek yığılı çiçeklerin üstüne kapanıp mevtanın solgun yüzüne uzun ve tutkulu bir buse kondurdu. Geri planda bir yerden banttan çalınan org müziği geliyordu, cenazeye saygılarını sunmak için bekleyen, Birleşmiş Takım ve Kalıp İşçileri'nden gelen erkekler uzun, ağırbaşlı bir sıra oluşturmuşlardı (annesinin abartılı oyunculuğunun *onlar* için icra edildiğine dair korkunç bir şüpheye

kapıldı oğlu). Ve ilk dürtüsü oradan bir an önce defolup gitmek olsa da annesi sahnesini tamamladıktan sonra tabutun başında biraz oyalandı. Yüzüne pek de bakmadığı zamanların kefareti için George Prentice'in pürüzsüz, kıpırtısız yüzüne uzun uzun baktı ve her ayrıntısını incelemeye çalıştı. Hafızasını tarayıp bu adama karşı zerre kadar da olsa gerçek bir sevgi izi (doğum günü hediyeleri? Sirk, lunapark gezintileri?), tek evladının yanında huzursuzluk ve hüsrana hissetmediği küçücük bir an aradı ama yoktu. Nihayet mevtaya arkasını dönüp annesinin kolundan tutarken onun ağlayan yüzüne tiksintiyle baktı. *Onun* suçuydu. Onu babasından, babasını da oğlundan mahrum bırakmıştı ve artık her şey için çok geçti.

Ama bu annesinden çok kendi suçu olabilir miydi diye düşünmeye başladı kötümserce. Bunca yıldır gösterdiği korkunç, insanlık dışı kayıtsızlığıyla adamı öldürmüş gibi hissetti. O an tek istediği, bu hiçkırana, titreyen yaşlı kadının yanından kaçıp olanları enine boyuna düşünebileceği okuluna dönmektir.

Babasının ölümü başka, daha fiili bir kaybı da beraberinde getirdi: Artık para gelmeyecekti. Ertesi yaz, on yedisine girdikten kısa süre sonra geri dönüp de annesini şimdiden ücreti ödenmeyip birikmiş ucuz otel odasında buluncaya dek pek farkında olmadığı bir şeydi bu. Annesi bütün heykelleriyle kalan eşyalarını depoya koymuştu, tabii depo kirası da birikmişti. Aylarca, tam bir başarısızlıkla, moda ressamı olarak yirmi yıl uzak kaldığı sektöre dönmeye çabalamıştı. Meselenin yalnızca doğru bağlantılar kurmak olduğunu söylese de çizimlerinin ne kadar katı, yapay ve ümitsiz derecede albenisiz görüldüğünü oğlu bile görebiliyordu; hem yanında daha bir gün bile zaman geçirmeden, annesinin yeterince yiyeceği olmadığını da anladı. Kadın haftalardır konserve çorba ve sardalyayla besleniyordu.

"Bak" dedi, George Prentice'in hayaleti gibi konuştuğunun hayal meyal farkındaydı. "Bu durum hiç makul değil. Ben bir işe gireyim bari."

Bir otomobil yedek parçası deposunda çalışmaya başladı. Bu sayede West Fifties'te eşyalı bir apartman dairesine taşındılar ve "fevkalade yoldaşlıkları" garip, yeni bir safhaya geçti.

Her akşam iş kıyafetiyle, erkeksi ve emekçiliğinden memnun hissederek ağır adımlarla eve dönerken, yoksulların mücadelelerini

konu alan bir filmin kahramanı olarak hayal ediyordu kendini. Ömrünün geri kalanında, “Biz hayata depoculuktan başladık” diyebilirdi. “Babam öldükten sonra okulu bırakmak, anamı geçindirmek zorunda kaldım. Çok zor zamanlardı.”

Fakat asıl sorun annesinin filmdeki rolünü oynamaya yanaşmamasıydı. Annesini geçindirdiği inkâr edilmezdi –annesi bazen maaş günleri, yemek ısmarlaması için öğle vakti deponun kapısına gelmek zorunda kalıyordu– ama kimse anlamazdı. Prentice hep eve gelip de annesini olması gerektiği gibi davranırken bulmayı umuyordu: Minnetle yorgun oğluna etle patates pişiren, bulaşıkları yıkar yıkamaz dikiş sepetini alıp oturan, lambanın ışığında oğlunun çoraplarını yamayan, hatta belki de başını mahcubiyetle kaldırıp oğluna neden hoş bir kız bulmadığını soran mütevazı dul.

Ama hep hayal kırıklığına uğruyordu. Her gece annesinin pek yakında kurması kesin bağlantılar ve heykellerini depodan bir çıkarabilse tek kişilik sergilerden kazanabileceği servetler üzerine yaptığı konuşmalara teslim oluyor, bu arada konserve yemeklerin ocakta dibi tutuyordu.

Bir defasında annesini haftalık mutfak masraflarının yarısından fazlasıyla aldığı şık yeni elbisesiyle ona poz verirken buldu, elbiseye fazla coşkulu tepki vermeyince annesi karşısında geri zekâlı bir çocuk varmış gibi, moda dünyasında üzerinde geçen yılın giysileriyle ilerlemeyi beklemenin mümkün olmadığını açıkladı.

Başka bir gün, annesinin telefonda birine, “Ah, evet, Bobby iyi” dediğini duydu. “Bir yaz işine girdi, çalışıyor. Aman, berbat bir depoda önemsiz, yorucu bir iş –yazları erkek çocuklarının çalıştıkları işlerden hani– ama onun hoşuna gidiyor, bence bu tecrübe onun için çok faydalı olacak...”

Karışık duygularla, son sınıf için okula dönemeyeceğini varsayıyordu ama eylül gelince annesi saçmalamamasını söyledi. Mezun olmak zorundaydı; olmazsa çok üzülürdü.

“İyi de sen ne yapacaksın?”

“Canım, bunları sana anlattım. Bu moda işinde çok yakında mutlaka bir şeyler olacak, ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Hem heykellerimi depodan çıkarır çıkarmaz önümüze ne güzel şeyler çıkacağı da hiç belli olmaz. Anlamıyor musun?”

“İyi güzel de ben çok yakında’dan değil şu andan bahsediyorum. Kirayı nasıl vereceksin? Karnımı nasıl doyuracaksın yahu?”